

Bir Şehir Uyanıyor Gözlerime

– Ayrıl · 04 Aralık 2012

Bir nefes öncemi dün yaparcasına, afaklar damlıyor şakaklarıma. Tenha çığlıklar kırılıyor kirpiklerimde ve bir şehir uyanıyor gözlerime dolarcasına...

Nerede o hiç bitmeyecekmiş gibi hayatımda artanlar? Bir zamanlar hiç kimselerimi, ölür adım, zamanımdan çalanlara ne oldu? Bak! İşte, yine bir gözyaşı damlıyor anılarımdan boşalırcasına. Henüz sabahın civarlarında dönüyor akrep ve yelkovan deliyor yüreğimi seni dün yaparcasına. Tutunamıyorum geçenlerime. Her nefes yokluğuna gebe kalıyor. Ateş ile adın acılarımın zifafında ve kelimeler ismini hatırladıkça bekâretliğinden soğuyor. Bir tek yalnızlığım var, o da dünkü tek başınlığımı öldürenlerden hatıra. Oysa ben alışkındım hayatı tek ayak üzerinde durmaya. Mademki takvimden düşecektiniz ne diye tutundunuz ellerime? Ben yalnızlığımdan şikâyetçi değildim ki zaten...

Gece, en güzel mefhumlarımdan makberi oldu. Güneşi çözmek istedim gökkubbenin sinesinden ve ateş damladı avuçlarıma. Sustu feryadım ruhumu patlatırcasına. Bulutlar süzülüyor şimdi sabahlara, her kanat çırpışlarında ölüyorsun hayatımdan. Hercümerç olmuş kalemimde aşıyan. Yalvarsam geri sarar mı zaman? Gece yalnızca kâbus olur mu uyandığımda beni güldüren? Bülbül, yuvasına kavuşur mu uyanmasam?

Baranlar kadar bereketli martılar doluyor sahile. Bugün simidimin yarısı onların olacak. Hani sizinde bir payınız vardı ya bir önceki ölüm uyanışında. İşte bugün martılara düşüyor simidimin bir yarısı. Bu hayatın Vandalizm-i işte. En büyük eserim her bakışta aldanişım ile işlediğim gözlerindi. Ve şimdi... Yok, edildin bu uyanış ile beraber. Acıyorum. Hem sana hem bensizliğine. Düne çok üzülüyorum. Bugün, müphem bir mefhum nazarımda. Denizin üzerini istila eden od parçası soğuyor düşüncelerimi. Bu eyyam lanet olası bir darlık açıyor bekleyişlerime. Bir kulağıma ezan sesi dolarken diğer kulağımda nakus çınlamaları ferdi ihtilallerinin derdine düşmüş. Nereye inansam boşluk doluyor kusuşlarım. Muhrik nağmeler susuyor zihnimde ve burası kış ortasında açan bahar kadar hayal ötesi olmuş.

Bir şehir uyanıyor gözlerime. Pişmanlıklarımın eninleri çağlıyor canımı üşütürcesine. Bu yolun avdeti yok. Bu doğum baki yokluğuna. Anlaşılan o ki bu şehir abayı yakmış feryatlarıma. Benim gözyaşlarım ayan. Benim azade yenilişerim var sevdiklerime. Ama bu başka. Çünkü filizlenen ölüm. Çünkü ilkbahar hazan kadar kuru yağıyor bu sefer topraklarıma...

Bıçare terk ediyorum varlığını. Psikik düşüncelerim kalıyor saçının tellerinde. Durmak ile devam etmenin mübarezesine şahit oluyor aklım. Oportünist sızılarım fırlıyor solumdan. Kaybedişlerim mütekâmil ömrümün süregelmeyen yolunda. Şimdi bu aşk malulen ölüme ayrılıyor gecenin sabaha ilk busesinde. Duygularım muntazır çaresizliklere. Yapacak çok şeyim var kahrolsun ki...

Elveda dün denen rüya. Gerçeklerim burada müstakar. "Tamam"larım doluyor mürekkebimi donacak kadar. Bir ayrılık doğuyor ruhumla ufkumun kavuştuğu huzmede ve ben seni rüyalarıma havale edip yeni yalanlarıma sabahlar açıyorum. Merhaba yeni rüyalarım. Merhaba hiç bitmeyecek gibi gelmeyi unutamayan yalancı hazlarımda...

Erdal ŐAHİN

Beni benden başkasının kelimeleri anlatamaz...